

gik det afgørende op for ham, at saadanne Folks Liv aldrig mere kunde blive hans. Ja, naar han befandt sig midt i Mylret, kunde der komme en Slags Missionsiver op i ham, en pludselig Trang til at tilraabe disse Mennesker et advarende: Stands!

Han havde altsaa taget fejl af sig selv, naar han derhjemme havde troet at kunne finde Redning for Levningerne af sin Livslykke i en ny Kamp-tummel. Han forstod det slet ikke nu, hvorledes han havde kunnet tænke paa at søge Tilflugt i et Samfund, som engang før havde beredt ham saa dybe Skuffelser. Endnu efter fem Dages Forløb havde han derfor heller ikke kunnet faa sig til at søge Foretræde hverken hos Indenrigsministeren eller Vandbygningsdirektøren. Hver Gang han havde villet gøre Skridt dertil, holdtes han tilbage af en overbevisende Fornemmelse af, at han stod i Begreb med at begaa et Mord paa det bedste i sig.

Ikke sjelden hændte det, at han i den forbiglidende Mængde fik Øje paa gamle Bekendte fra Philip Salomons Hus. Fra Taget af en Sporvogn saae han engang Ivan, der ganske som før pilede travlt afsted paa sine smaa Ben, og dette Syn fik hans Hjerte til at banke. Den, hvem han ivrigst og ængsteligst spejdede efter, var Jakobe. Han vidste, at hun levede der i Byen og havde oprettet en Fattigskole, en Slags Kloster, hvorom der i sin